

Слънцето залѣзло въ кръвъ.

Тогава арапинѣтъ поспрѣлъ коня, заговорилъ на дебелия Новакъ и на Груица войвода:

— Не ми бѣше до васъ работата. Вие сте едина стока. Търся Крали Марко. Три години бродя изъ вашата страна. Не го намѣрихъ. Въ буренъ и пепелъ ще обърна цѣлата страна, — ще го намѣря. Султанъ Муратъ иска живъ да му го заведе — три града цѣли за него дава и още каквото поискамы.

Препусналъ отново коня изъ черното поле, тръгналъ да обходи села и градове да търси и пита кжде може Марка да намѣри. — — —

Много дни вече Марко ходѣлъ изъ царството си. Навсѣкжде имало нужда отъ него. Кжде на беденъ пари да даде, кжде цѣло село да отърве отъ черни арапи. Тежко време било. Въ беднота и страхъ живѣлъ народа.

Веднажъ минавалъ презъ млада гора. Сѣкашъ между незаровени мъртавци навлѣзълъ. Повѣхнала била гората, съ сухи клони и жълти листа приведени стояли дърветата, кланяли бавно глави като че плачели. Почудилъ се Марко, повикалъ:

— Леле горо, горо, защо си повѣхнала? Слънце ли за тебе не грѣе, или слана те е попарила?

Зашумѣли клони, зашепналъ вѣтъръ между тѣхъ, като отъ земята се обадилъ мжтенъ гласъ:

— Върви Марко, най-голѣмъ юнакъ отъ всички! Препускай бързо коня! Турци кръвожадни върлуватъ изъ страната, земята ни заробватъ. Снощи презъ мене минаха три синджири роби. Единъ синджиръ — всички млади момчета, другъ — все девойки-хубавици, трети — невести съ мжжки рожби. Трима турци разбойници ги водѣха. — — —